

ส้มป่อย	
ชื่ออื่น	ส้มขอน (ไทยใหญ่-แม่ฮ่องสอน) สัมปวน(จันทบุรี) ส้มป่อย (ทั่วไป)
ลักษณะทางพฤกษศาสตร์	ต้น เป็นไม้พุ่มเลื้อย ตามลำคืบ กิ่งก้าน ใบมีหนาม
	ใบ ใบประกอบขนนกสองชั้น ใบย่อย รูปขอบ ขนาน ปลายและโคนมน เล็กกว่าใบมะขาม ไทย
	ดอก ดอกเล็กเป็นช่อกลม เป็นพู่เหมือนดอก กระถิน ออกตามปลายกิ่ง
	ฝัก ฝักแบนยาวคล้ายถั่วลันเตา สีน้ำตาลดำขอบ เป็นคลื่น รว้น มีสารกลุ่มซาโนนินสูงถึง 20% ตีกับน้ำจะเกิดฟองที่คงทนมาก
การขยายพันธุ์	ด้วยเมล็ด
ฤดูกาลเก็บส่วนขยายพันธุ์	ฤดูร้อน
สภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการเจริญเติบโต	เกิดตามที่รกร้างว่างเปล่าชายป่า และป่าละเมาะทั่วไป
การใช้ประโยชน์	ทางอาหาร นำยอดส้มป่อยมาแกงกับปลา หรือแกงกับ เห็ด ไข่เหือง / ขาว หรือนำมาต้มส้มปลา ทางยา ใบ รสเปรี้ยวฝาดเล็กน้อย ต้มดื่ม ถ่ายเสมหะ ถ่ายระดูขาว แก้บิด แก้โรครตา ตำประคบให้ เส้นเอ็นอ่อน <u>ดอก</u> รสเปรี้ยวฝาดมัน แก้เส้น เอ็นที่พิการให้สมบูรณ์ <u>ฝัก</u> รสเปรี้ยว ต้ม หรือบดกินเป็นยาถ่าย ขับเสมหะ แก้ไอ แก้ ไข้จับสั่น ทำให้อาเจียนแก้หน้าลายเหี่ยว ต้ม เอาน้ำสระผมแก้รังแค ตำพอกหรือชุบสำลี ปิดแผล แก้โรคผิวหนัง เปลือกฝัก รสขม เปรี้ยวเผ็ดปร่า เจริญอาหาร กัดเสมหะ แก้ไอ แก้ซางเด็ก <u>เมล็ดคั่ว</u> บดละเอียด ใช้เป่าจมูก ทำให้จาม ต้น รสเปรี้ยวฝาด แก่น้ำตาพิการ <u>ราก</u> รสขมแก้ไข้
ฤดูกาลที่ใช้ประโยชน์	ทุกฤดู